

PREFACI

ENTREVISTA

ENTREVISTADOR. – Bé, així que ha acabat d'escriure una altra novel·la, ¿oi?

ESCRIPTOR. – Sí, estimat senyor, ja ho veu! Ja sé que ara està molt castigat, això, però no me n'he pogut estar!

ENTREVISTADOR. – Però a mi em sembla inconseqüent que vostè de primer ataquí la creació literària i, després, vostè mateix escrigui. ¿Ho admet, això?

ESCRIPTOR. – Sí, ho admeto!

ENTREVISTADOR. – ¿Admet, doncs, que és inconseqüent?

ESCRIPTOR. – És clar! Jo, com tot el que ha estat creat, estic subjecte a la llei de l'evolució, i l'evolució avança amb recaigudes! Aquesta novel·la és una petita recaiguda (una *rechute*); però, senyor meu, ¿s'ha d'entjar amb mi per això? D'aquí a un parell d'anys, hauré deixat d'escriure obres novel·lesques, teatrals i poètiques, per poc que pugui!

ENTREVISTADOR. – ¿I en què pensa ocupar-se, aleshores?

ESCRIPTOR. – Penso fer-me entrevistador. Sí, de debò. Miri, ja m'he cansat d'intentar endevinar què vol dir la gent, en particular quan escriu llibres. Jo vull fer com vostè: anar a preguntar-los-ho! Però anem al gra! ¿Què li ha semblat el meu nou llibre?

ENTREVISTADOR. – En primer lloc, em sembla que està mal fet. No està ben acabat.

ESCRIPTOR. – Si sabés quanta raó té! No està acabat! Aquesta era justament la intenció. De fet, tenia el propòsit de descriure un nombre força elevat de casos, casos normals, de relació entre marit i muller. No volia pas descriure quatre casos excepcionals com la senyora Edgren o un cas fantàstic com Ibsen, els quals, després, es prenen com a norma per a totes les circumstàncies. És per això que he fet sortir només un sopar a l’Stallmästargården, on vostè té un parell de menes de salmó, amb anet, amanida de cogombre fresc, petits bistecs amb ceba tendra, pollastre i fragues. A més a més, hi tinc crancs de riu (femelles) al Rejners, crespells al Djurgården; un jardí a Norrtullsgatan amb una pomera florida, sis menes de flors i un parell de sibocs. I encara hi tinc l’església d’Adolf Fredrik i un floret i, pel cap baix, una trentena de termes mariners que he agafat d’un diccionari nàutic! ¿No és això realista?

ENTREVISTADOR. – Sí, però hauria hagut de posar-hi la corbeta *Vanadis* i l’Schweizerdalen hauria hagut de ser, una mica, una descripció de la natura, tal com vostè sap fer molt bé. Per tant, tal com deia, no està ben acabat. Per acabar-ho d’adobar, el seu llibre és immoral. ¿Ho reconeix, això?

ESCRIPTOR. – Sí, sí que ho reconec, segons els seus conceptes, perquè si la moralitat ha esdevingut un crim contra la natura, aleshores el meu llibre és immoral, perquè segueix els dictats de la natura i està d’acord amb ella.

ENTREVISTADOR. – Això que acaba de dir és purament Rousseau! I no cal contestar-ho! Però, en tercer lloc, el seu llibre és reaccionari. Vostè, que és tolerant, no cal dir-ho, s’ha permès la llibertat de fer befa de la qüestió feminista. ¿Com gosa fer-ho?

ESCRIPTOR. – Reconec que cal més coratge per fer befa de les bajanades de moda que no pas per deixar-se portar pel corrent conjuntural!

ENTREVISTADOR. – ¿És vostè capaç d'anomenar bajanada el feminisme?

ESCRITOR. – Sí, el fet de voler alliberar la dona de la natura trobo que és tan criminal com voler-ne alliberar l'home. Sisplau, senyor entrevistador, fixi's que la temptativa actual d'alliberar la dona és una revolta contra la natura que es pagarà cara... Però, si em fa la mercè de llegir el meu pròleg, podrà veure i sentir tot el que vull dir! ¿Ho vol?

ENTREVISTADOR. – M'estimaria més veure si me'l deixa en préstec.

ESCRITOR. – ¿I fer-ne còpies? Amb molt de gust! Com més gent el llegeixi, millor. Així doncs, aquí el té!